

{

CUM SĂ SALVEZI O VIAȚĂ

Ți-ai dorit vreodată să te poți întoarce în timp și să-ți îndrepți greșelile? Dacă nu desenai o față de clovn pe păpușa Bratz primită de cea mai bună prietenă a ta când a împlinit opt ani, ea nu te-ar fi lăsat baltă pentru fata nou-sosită din Boston. Iar când erai într-a nouă, n-ai fi lipsit în ruptul capului de la antrenamentul de fotbal ca să te duci la plajă, dacă știai că antrenorul o să te țină tot campionatul pe banca de rezerve. Dacă nu făceai toate alegeri nepotrivite, poate că fostă ta prietenă ți-ar fi oferit biletul pe care-l avea în plus, pe primul rând, la prezentarea de modă a lui Marc Jacobs. Sau poate că până acum ai fi ajuns portar în naționala de fotbal feminin, cu un contract de supermodel pentru Nike și o casă pe plajă din Nisa. Ai fi putut să navighezi cu ski-jetul pe Mediterană, în loc să stai în clasă la ora de geografie, chinuindu-te să găsești pe hartă această mare.

În Rosewood, fanteziile privind schimbarea trecutului sunt la fel de numeroase precum fetele care primesc pandantine în formă de inimioară, de la Tiffany, când împlinesc treisprezece ani. Astfel, patru foste bune prietene ar face orice să călătorescă înapoi în timp și să îndrepte lucrurile. Dar dacă ar

putea într-adevăr să se întoarcă? Ar fi ele capabile să o mențină în viață pe cea de-a cincea prietenă a lor... sau tragedia ei face parte pentru totdeauna din destinul celor patru fete?

Uneori, trecutul conține mai multe întrebări decât răspunsuri. Iar în Rosewood, nimic nu este *vreodată* ceea ce pare să fie.

— O să facă o criză când o să-i spun, li se adresă Spencer Hastings celor mai bune prietene ale ei, Hanna Marin, Emily Fields și Aria Montgomery.

Și, îndreptându-și tricoul verde cu capse, apăsa pe butonul soneriei de la ușa casei lui Alison DiLaurentis.

— De ce să-i spui *tu*? o întrebă Hanna, sărind de pe veranda din fața casei pe trotuar și înapoi.

De când îi spusește Alison — a cincea tipă din gașca lor de prietene — că numai fetele agitate se mențin slabe, Hanna făcea tot felul de mișcări inutile.

— Poate c-ar trebui să-i spunem toate în același timp, propuse Aria, scărinându-se pe claviculă, unde avea un tatuaj temporar sub formă de libelulă.

— Ar fi distractiv, zise Emily, dându-și după ureche o șuviță din părul ei blond-roșcat, tuns drept.

— Nici gând, protestă Spencer, îndreptându-și umerii. E hambarul meu: *eu* trebuie să-i spun.

Și mai sună o dată la ușa casei DiLaurentis.

În timp ce așteptau, fetele ascultăreau bâzâitul mașinilor cu care era tuns gardul viu din curtea vecină cu cea a lui Spencer și zgomotul făcut de gemenii Fairfield lovind mingea de

tenis, la două case depărtare, în curtea lor din spate. Mirosea a liliac, a gazon tuns și a cremă Neutrogena de protecție împotriva soarelui. Era un moment idilic tipic pentru Rosewood: totul era agreabil în oraș, inclusiv zgomotele, mirosurile și locuitorii lui. Fetele locuiseeră în Rosewood aproape toată viața și se considerau norocoase că trăiau într-un loc atât de special.

Cel mai mult le plăceau verile din Rosewood. A doua zi, după ce aveau să-și dea examenul de la sfârșitul clasei a șaptea la Rosewood Day, școala pe care o frecventau, urmău să ia parte la ceremonia anuală de acordare a insigniei de absolvire. Directorul Appleton avea să strige pe rând numele fiecărui elev, începând de la grădiniță și până la clasa a unsprezecea, și să le ofere tuturor câte o insignă de aur de douăzeci și patru de carate: cea pentru fete era în formă de gardenie, iar cea pentru băieți, în formă de potcoavă. Pe urmă, aveau să fie libere pentru zece săptămâni superbe, în care să se bronzeze, să gătească în aer liber, să se plimbe cu barca și să facă excursii în Philly și New York, la cumpărături. De-abia *așteptau*.

Însă ceremonia de absolvire nu însemna și pentru Ali, Aria, Spencer, Emily și Hanna un veritabil ritual de trecere. Pentru ele, vara nu o să-nceapă cu adevărat decât în seara următoare, la petrecerea lor în pijamale de sfârșit de clasa a șaptea. Iar fetele îi pregătiseră lui Ali o surpriză care avea să marcheze începutul acelei veri.

Când în sfârșit se deschise larg ușa casei DiLaurentis, în fața lor își făcu apariția doamna DiLaurentis, îmbrăcată

într-o rochie petrecută, scurtă, roz, care-i lăsa la vedere gambele lungi, musculoase și bronzate.

— Bună, fetelor, le salută ea, calmă.

— Ali e acasă? întrebă Spencer.

— Cred că e sus, îi răspunse doamna DiLaurentis, dându-se la o parte din calea lor. Urcați!

Spencer porni pe hol în fruntea grupului, cu fusta ei albă plisată de la echipamentul de hochei pe iarbă fluturându-i și coada blond-cenușie săltându-i pe spate. Fetele adorau casa lui Ali: mirosea a vanilie și a balsam de rufe, la fel ca și Ali. Pereții erau plini de fotografii din călătoriile lui Ali la Paris, Lisabona și lacul Como. Erau și multe poze cu Ali și cu fratele ei, Jason, începând de la școala primară. Fetele adorau în mod special fotografia cu Ali într-a doua. Puloverul ei de un roz intens făcea ca fața să-i lucească. Pe-atunci, Ali locuia cu familia ei în Connecticut, iar școala particulară de-acolo nu cerea ca elevii să poarte înăbușitoarele sacouri albastre pe care le impunea Rosewood Day pentru fotografii din anuar. Chiar și la opt ani, Ali era de o frumusețe irezistibilă: avea ochii albaștri și limpezi, un chip în formă de inimă, gropițe adorable și o expresie obraznică-dar-fermecătoare, care făcea imposibil să ții supărare pe ea.

Spencer atinse colțul din dreapta, jos, al fotografiei lor preferate, cu ele cinci în campingul din Pocono, în luna iulie a anului trecut. Erau toate lângă o canoe gigantică, scăldate de apă neagră a lacului, zâmbind cu gura până la urechi, atât cât pot fi de fericite cinci prietene bune la vîrsta de doisprezece ani. Aria își puse mâna peste a lui Spencer, Emily peste

a Ariei, și Hanna deasupra lor. Închiseră ochii pentru o frație une de secundă, murmurând ceva, după care își retraseră mâinile. Fetele căpătaseră obiceiul să atingă poza încă de când fusese scoasă, o amintire din prima lor vară de prietenie. Nu le venea să credă că Ali, fata-vedetă de la Rosewood Day, le alesese drept prietene pe ele patru. Într-o oarecare măsură, era ca și cum ar fi fost prietene la cataramă cu o celebritate de prim rang.

Dar să recunoască asta ar fi fost... ei bine, penibil. Mai ales acum.

În timp ce treceau prin living, remarcară două robe de absolvent atârnate de clanță unei uși glisante din sticlă. Cea albă era a lui Ali, iar cea bleumarin, mai oficială, a lui Jason — în toamnă, el avea să plece la Yale. Fetele bătură din palme, entuziasmate să probeze și ele roba și bereta de absolvență, purtate de elevii de la Rosewood Day încă de la înființarea școlii, în 1897. Exact atunci, simțiră o mișcare în living. Jason stătea pe canapeaua de piele pentru două persoane, uitându-se absent la televizor, pe CNN.

— Saluuut, Jason, îi strigă Spencer, făcându-i semn cu mâna. Ai emoții mari pentru mâine?

Jason le aruncă o privire. Era varianta masculină sexy a lui Ali, cu părul lui blond, de culoarea unutului, și ochii năucitor de albaștri. Zâmbi răutăios și-și întoarse capul din nou spre televizor, fără să scoată vreun cuvânt.

— Ooo-kaaay, murmurără fetele la unison.

Jason avea și o parte hilară: el fusese cel care inventase jocul de-a „în nici un caz”, pe care-l practica împreună cu

prietenii lui. Fetele împrumutaseră jocul și-l reinventaseră pentru propriul uz, ca să facă băscălie pe seama fetelor mai tocilare din preajma lor. Însă Jason avea, categoric, și toane. Ali le numea fițe de Elliott Smith, după cantautorul lui preferat. Numai că, în mod clar, Jason nu avea motive să fie întors pe dos acum: a doua zi la vremea asta, o să fie într-un avion cu destinația Costa Rica, unde o să predea lecții de caiac extrem pe toată durata verii. Ce să-ți spun!

— Asta e, zise Aria, ridicând din umeri.

Cele patru fete îi întoarseră spatele lui Jason și porniră să urce, țopăind, scara care ducea la camera lui Ali. Când ajunseră pe palier, observară că ușa ei era închisă. Spencer se încruntă. Emily își înclină capul într-o parte. Din cameră, se auzi chicotitul lui Ali.

Hanna împinse ușor ușa. Ali era cu spatele la ele. Avea părul prins în coadă de cal și purta o bluză de mătase în dungi, fără spate, cu o fundă perfect legată la gât. Se uita fix la carnețel din poală, complet absorbită.

Spencer își drese glasul, și Ali se întoarse spre ele, surprinsă.

— Fetelor, bună! strigă ea. Ce s-a întâmplat?

— Nu cine știe ce, îi răspunse Hanna, arătând spre carnețel din poala lui Ali. Ce-i ăla?

Ali închise carnețelul în grabă.

— Ah! Nimic.

Fetele simțiră prezența cuiva în spatele lor. Doamna DiLaurentis își făcu loc pe lângă ele, intrând grațioasă în camera lui Ali.

— Trebuie să avem o discuție, îi zise lui Ali, cu glas răspicat și încordat.

— Dar, mami..., protestă ea.

— Acum!

Fetele se uitară una la alta. Pentru doamna DiLaurentis, acela era tonul care voia să spună „ai-dat-de-belea!”. Nu-l auzeau frecvent.

Mama lui Ali se întoarse spre fete.

— Ce-ar fi să așteptați voi pe verandă?

— Nu durează decât o clipă, se grăbi să adauge Ali, zâmbindu-le drept scuză. Cobor și eu imediat.

Hanna ezită, dezorientată. Spencer se concentră să vadă ce carnețel ținea Ali în mâna. Doamna DiLaurentis înălță din sprânceană.

— Haideți, fetelor! Duceți-vă!

Înghițind în sec, cele patru fete coborâră scara. Când ajunseră pe veranda care înconjura toată casa, își ocupară locurile obișnuite la uriașa masă pătrată din patio: Spencer la un capăt, și Aria, Emily și Hanna, pe laturi. Ali urma să stea în capul mesei, lângă scăldătoarea din piatră pentru păsări a tatălui ei, montată pe un piedestal. Pentru câteva clipe, cele patru fete se uitară la o pereche de păsări cardinal care se zbenguiau în apă rece și impede a scăldătorii. Când o gaiță albastră încercă să li se alăture, cardinalii începură să tipe, alungând-o rapid. Păsările, se vede treaba, aveau același spirit de gașcă precum al fetelor.

— Ciudată fază, aia de sus, comentă Aria în șoaptă.